

hvor ingen har Eneret til at gengive Bærket, men ogsaa hvor den berettigede har overdraget Ret til Gengivelse til den, der har foretaget denne. Der er ingen Grund til da at nægte denne en selvstændig Beskyttelse for sin Gengivelse, og henviser ham til at søge Værn bag den originale Frembringers Ret, hvilket blandt andet kan have væsentlig Betydning i Henseende til Rettenes Varighed og i øvrigt i mange Retninger.

Saa et andet Punkt afviger derimod Lovforslaaets § 26 principielt fra Reglen i Lov 1864 § 3. Denne hjemler kun Beskyttelse for Gengivelser ved Kobberstik, Stentryk, Træsnit eller lignende kunstnerisk Frembringelse, hvorved antagelig kun er sigtet til de til umiddelbar Mangfoldiggørelse egnede kunstneriske Frembringelser. Denne Regel forklares til en vis Grad herved, at Ordene i § 1 ikke skulde omfatte Kobberstik o. l.¹⁾, hvorved der tiltrænges en Udtalelse om, at ogsaa disse nyde Lovens Beskyttelse. Denne Grund til særlig at omtale disse Kunstformer er ikke til Stede efter dette Lovforslag, idet § 25 omfatter ogsaa dem. Det, der nu trænges til, er en Regel om, at ogsaa (Lovlige) Gengivelser af andre Kunstværker i en anden Kunstform end Originalen — altsaa navnlig Gengivelser ved Kobberstik o. l., men ogsaa andre — nyde Beskyttelse mod Eftergørelse. At indskrænke denne Regel til kun at gælde Gengivelser, der tillade umiddelbar Mangfoldiggørelse, er ganske urimeligt. Det synes uforklarligt, hvorfor den, der f. Eks. frembringer en Tegning efter et Maleri eller en Statue, ikke skal nyde samme Beskyttelse mod Eftergørelse — f. Eks. ved Fotografi — af dette sit Værk som Kobberstikkeren, Stenrykkeren o. s. v. Han vilde herved endog blive ringere stillet end den blotte Fotograf, skønt hans Gengivelse dog betegner en i alt Fald til Dels selvstændig Kunstfrembringelse — „anden Kunstform“ — ligesom Kobberstikkerens o. l. En saadan videre gaaende Regel er ogsaa andet Steds anerkendt, f. Eks. i Frankrig gennem Praksis, i Tyskland ved Loven af 9de Januar 1876 § 7, jfr. ogsaa ungarsk Lov § 63 m. fl.

§ Overensstemmelse hermed er Lovforslaaets § 26 affattet. At den her hjemlede Ret ikke skal udelukke andre fra selvstændig Gengivelse efter Originalen, er udtaalt mere kortfattet, men formentlig lige saa tydeligt som i Lov 1864 § 3, i en til Reglen i § 4 om Oversættelser svarende Formulering.

Den af Folketingsudvalget foreslaaede Henvisning til § 33, fjerde Stykke, (nu § 28) er ikke optaget, da den synes overflødig og ikke vilde være ganske nøjagtig, fordi § 28 ikke giver Regler om Kunstnerrettens Indhold, men om Fortolkningen af Forlagskontrakter med Hensyn til Kunstværker.

Til § 27.

Hvad her udtales, maatte vistnok ogsaa uden særlig Udtalelse antages. Det er ikke foreslaaet at give lignende detaljerede Regler som i § 6 om Forfatterretten. Thi dels vilde det være meget tvivlsomt, hvorledes Grænserne ved nye Udgaver skulde drages — om f. Eks. en tidligere Udgave i Træsnit skulde berettigede enhver af de medberettigede til at fordre f. Eks. en ny Udgave i Stentryk — idet Sondringen mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader ingenlunde ved Kunstværker har samme absolute og skarpe Karakter som ved litterære Værker. Dels har formentlig en fornøjet Offentliggørelse gennemsnitlig hverken for de berettigede eller for Samfundet samme store Betydning som ofte ved litterære Værker, hvorfor det er praktisk forsvareligt at blive staaende ved de almindelige Regler om Sameje.

Ved Ordene „frit Samarbejde“ skal tilkendegives, at Reglen ikke kommer til Anvendelse, naar en Kunstner har været blot underordnet, uselvstændig Medhjælper for en anden.

Den af Folketingsudvalget foreslaaede Henvisning til § 34 (nu § 29) er ubeladt, da den er overflødig og kan være vildledende.

Til § 28.

I denne Paragraf ere alle Reglerne om Overdragelse af Kunstnerretten samlede. Saa vidt Forholdene tillade det, er det ved Affattelsen af disse Regler søgt at holde sig saa nær som muligt til Formuleringen i de tilsvarende Bestemmelser i første Afsnit. Paragraffens første Stykke gengiver kun Lov 1864 § 2, 2det Punktum, i en ny Formulering. Andet Stykke gengiver Lov 1864 § 5, idet det dog i Overensstemmelse med fremmede Love er fundet rigtigst udtrykkeligt at udtale, at Gengivelsesretten trods Overdragelsen af Originalen fremdeles tilkommer Kunstneren, jfr. ogsaa som Analogi § 3, Fjerde Stykke ordner Forlagsforholdet ved en Henvisning til § 9, hvorhos der er tilføjet en Bestemmelse svarende til § 3, 2det Stykke, hvorved der er taget Hensyn til et af Kunstnere fremsat og i Pressen anbefalet Ønske. En tilsvarende Regel findes andet Steds, f. Eks. i tysk Lov § 12.

¹⁾ Dette er Meningen med Ordene i § 1, „naar Gengivelsen hører til samme Kunstart som Originalen“.